

9. Temne predmete rišemo vobče tako, da potegnemo najprej z lahki potegami robove, nato pa napolnimo ploskve s svinčnikom. Pri tem glejmo, da bo narisani predmet v svetlih in temnih ploskvah kolikormoči podoben naravnemu predmetu. Tako poizkusite narisati zvezkov ovitek, ravnilo, tablico s svetlim okvirjem, lestvo, plot, desko na razpotju, grebljico, kladivo, klešče, sekiro, nož, lopato, uro, škripec i. t. d.

9 a. Marsikak predmet je tako svetel, da ga vidimo dobro le tedaj, če ga položimo na temno ozadje. Take predmete moramo tudi risati tako, da jim naredimo ozadje. Tako lahko narišete list belega papirja, zvezkov ovitek z belim ščitkom, rutico z obrobkom, pisemski ovitek, stenski koledarček, ogledalo z okvirjem, bel stolpič s temno streho, v ozadju drevje, stensko uro s številčnico i. t. d. Vse predmete rišite najprej tako, da se jim vidi samo sprednja stran.

10. Če hočemo hitro narisati kak predmet, ga narišemo samo v glavnih potezih s prav mehki, ravnimi črtami. Vobče moramo imeti za risanje po naravnih predmetih mehak svinčnik, ki ne sme biti ostro obrezan.

Končavam za danes. A onim, ki jih zanima risanje s svinčnikom, povem prihodnjič še kaj.



VAN RADO:

Črešnje.



a vrtu je stala košata črešnja belica. Mirno je stala, ne diha ni bilo od nje; le tuintam je zašušelo sočno listje in si tajinstveno namigavalo: „Na moji vejici se že rdečijo; kaj pa pri tebi, sosed?“

„Tudi že,“ mu odgovori, „a tam-le doli med našimi bratci ob deblu so še vse zelene.“

„Govoriš prav, bodo pa tudi pozneje obrane in pozobane kakor me,“ mu zastavi besedo.

„Pst, pst, lepo tiho!“ viknejo listi na sosedni vejici, „zakrijmo svoje rdečelične sestrice, ne sme jih zapaziti oko tega paglavca, ki tod lazi in se radovedno ozira po materi črešnji.“ In listi so zakrili mili obrazek svojih sestic.

* * *

S hišnega slemena je priletel vrabec, sedel na vejico vrh drevesa ter veselo začivkal: „Oje! Glejte, glejte, so že!“ Zletel je z vrha na vejico ob strani koša in pikal s kljunčkom zardelo črešnjo. „A kaj pa to? Lepa si, lepa, a trda si še, nič ne bo sladkega zobanja!“

Osramočen je odletel, a vradci, ki so se solnčili na bližnji jablani, pa v smeh: „Glej sladkosneda, ukanilo ga je.“ Sladkosned se je ves srdit zalotel v jato zasmehovalcev ter zavpil: „Molčite, bebe, saj nič ne veste!“

Vrabci tovariši so prestrašeno odleteli, kimajoč z debelimi glavami: „He, kako se je razljutil!“

* * *

Minilo je nekaj dni, in vrabček sladkosned jo spet primaha k črešnji, se zaziblje na vejici in kljune po črešnji. „Joj!“ je zavpila zala črešnja, „moje lice!“

A vrabček ni nehal; trgal je kos za kosom žlahtnega mesa ter ga zaužival s slastjo. Vsa solzna je padla črešnja na tla v travo in se bridko jokala; listi, zeleni bratci, pa so žalovali za njo.

Jokala je sestra, vzel ji je mlado življenje. Od same žalosti je lezla črešnja v gube in se sušila. Pa prišle so mravljice po poti, zaduhalo je po slaščici; iskale so in slednjič našle ovelo črešnjo. Lezle so po nji, jo božale s tipalnicami in nožicami ter pile sladko medico. Ubožici je ostalo le koščičasto srce.

* * *

Vrabček na veji ni nehal; črešnjo za črešnjo je ošinil z ostrim kljunom in jim jemal mlado življenje.

A ni bil dolgo sam; videli so ga vrabci po bližnjih drevesih. Živo čivkaje so prileteli, zahotelo se jim je nekaj dobrega za pod kljunček. Bilo je vpitja in besedičenja na črešnji, da je odmevalo daleč naokolo. Slišale so tudi vrane na polju. Vzdignile so se v zrak in priplule do veselih vrabcev; obletavale so črešnjo, naposled sedle nanjo, in začelo se je veselo gostovanje.

Prepirljivi vrabci in ošabne vrane so obirali, da so listi v strahu trepetali: „Kaj pa ostane za gospodarja tega vrta?“

Mlada, dobro rejena vrana pa zine s širokim kljunom:

„Kra, kra!
Sladka piča nam je ta,
kra, kra!
Nič gospodarju se ne da.
Kra, kra!“

Ali gospodar je vrano slišal, šel v sobo, snel puško s stene, jo nabil z drobnim svincem, se tiho primuzal kot maček, pomeril in ustrelil.

Padla je širokoustna vrana, z njo pa vrabček sladkosned s prestreljeno perutjo.

Oba je gospodar pobral, rekoč: „Snedla sta mi črešnje; tebe, vrana, pa bo naš pes, tebe, vrabček, pa naša muca žarnooka.“

In odšel je z vrta.

